

BORSSZEM JANKÓ

Előfizetheti a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói-részvény-társaságnál Pest, Derotya-utca 11. szám a.

Előfizetési díj: Egész évre 6 ft. — Félévre 3 ft. — Negyedévre 1 ft. 50 kr.

Szerkesztői szállás: 2 sas-utca 24. szám.

HIRESEK ARCZKÉPCSARNOKA.

XLVI. Szontágh Pál.

„Ha egy jóllakatom választéimat is, hogy torkig vannak az étellel, és nyakig ülnek a töltött káposztában: megválasztásom kétes: csak akkor, ha akkorha zárom őket két éjjel, két nap étlen, szomjan, s szemök láttára csapra veretem a hordókat és garmadába rakatok pecsenyét, kalacsot, s azt mondom nekik, hogy addig egy aszörka italt, egy falat ételt nem tesznek a szájukba, míg nem szavaznak rám — csak ez esetben bizonyos megválasztásom.”

Szontágh Pál az ő választóiról.

A situatio, melyben olvasóink az első lapon találják Pál urat, eléggé ékeesszóló. Világos ebből, hogy nem a gömörivel, hanem a nógrádival van dolgunk.

A választók türelmének jégrétege ropogni kezdett Pál alatt — már csak kezei látszanak ki, s ezek keservesen vannak kinyujtva feléd, oh országos, központi, balközépi, tártkarú bizottság!

Pedig Szontágh Pál baloldalinak igen eszes ember, ügyes szónok, és a mi legritkább, mindig tiszta fegyverrel küzd.

És mégis meg kell buknia, mert hát a balassagyarmathiaknak jobboldali képviselő kell.

Az a jellemző a baloldali politikában, hogy igazításai fölszínre hozzák a Berzenczeyket, Missiscekét, ellenben megbuktatják a Bónisokat, Jókait, Ivánkákat, és Szontághokat.

Az az, hogy ments isten egy rossz szólásformától! Nem az Ivánkákat és a Szontághokat értem, mert ezek közt jobboldaliak is vannak, a kik hála isten! nem fognak megbukni; hanem értem Ivánka Imrét, a dunapatajit és Szontágh Pált, a nógrádit, a kik hála isten, fájdalom meg fognak bukni. Hanem hát miért is nem fordulnak Nyáry Pálhoz?

B. J.

Aequatio

melylyel Spitzónyi Árpád bebizonyítja, hogy a „Hazánk” unalmas.

Türelmem rózsát terem —

„Hazánk” töviset terem.

Miután pedig át, hogy: Nincs rózsza tövis nélkül, a tövishez tehát rózsza kell: ennél fogva a „Hazánk”-hoz türelmem kell, a mi annyit tesz, hogy — unalmas.

Quod superfluum erat demonstrare.

A „B. Jankó” matematikusai.

Ártatlan beszélgetések.

— Ugyan mondja meg szomszéd uram, messze van-e Sátoralja-Ujhely a Tiszától?

— Ugyan miért kérdi szomszéd uram?

— Nem egyébért, hanem mert Andrásy Gyula a minap Sátoralja-Ujhelyen a „verebekre lőtt”, és e lövés oly iszonyatos volt, hogy — mint beszélük — még a Tisz a mentében is potyogtak.

— Azt írják a lapok, hogy Berzenczey László követ-jelentése alkalmával semmi bolondot nem csinált magából, s éppen nem törekedett választóit megróhógtetni.

— Vigyázzon magára Berzenczey ur, mert utójára még deák-pártinak gondolják.

Fővárosi hírek.

☉ Az időjárás változékony. A balközép bizonyos része befelé fordítja a bundát, mert a kemény téli időközben egyszerre nyári napok kezdtek járni. Azonban várható, hogy — jó dolguk lévén, ismét a jégre mennek.

△ A terézvárosiak nem igen hajlandók Jókait megválasztani. Hiába, senki sem szeret eszméi át fogni, még ha „politikus”-nak mondja is magát.

× Miért hiszszük, hogy többségben maradunk? Mert nem hiszszük, hogy Asbóth János a című cikkéből valóki ennél többet olvasott volna.

▽ Radnótfay ur, ugy hírlík, ki fogja jelenteni, hogy Lendvaynének nem azt mondta, hogy „ne nyafogjon”, hanem azt, hogy „ne vinyogjon.” Különbben Schaffert, a méltóságos ur ezen újabb stikklijérő. ériesülve, kijelenti, hogy vele Radnótfay ur udvariisan bánt.

+ Egy Bényey nevű egyén, kinek nevét a „Ludas Csacsi” végére nyújtják, hír szerint felszólította Radnótfay-t, hogy szerkeszse ő (t. i. Radnótfay) a „Ludas Csacsi”, s adja át neki — az intendaturát. Az is hírlík, hogy a csere már tényleg megtörtént, s a publikum — nem vette észre.

□ Dalmady Győző a legújabb pártconstellatiók következtében, miután a megyei restauratio sincs már megszűnt, nevének Dalmady Bukó-ra változtatására kért engedélyt.

☉ A választási kilátások igazat adnak Puky Miklósnak, a ki nem hiába esküdte: „Holtomig ellenzék lesznek.”

☉ Szilágyi Virgil, noha egyre írja az „Észrevételeket”, mégis fájdalommal veszi észre, hogy őt éppen senki sem veszi észre.

+ Pesta bátyánk hallott valamit a fővárosi fusióról. Ő meg majd Debreczenben csinál fusiót — gondolta magában, — s azonnal összeöntött két pint törkölpálinkát egy pint szilvorummal.

Két szív, egy dobbanás!

Két lélek, egy gondolat!

A fusio.

„Sámsonkarom alatt mint porlik rommá —
Csak oszlopit megrázzam — ez a mű.
De nem teszem; minek is nyuljak hozzá,
Vihar elmossa, silány, kisszerű.“
Ezt hirdetem. Ám ahelytt, hogy lerontná
Vihar, az égről rá mosolyg derű,
S az isten nyila is — ah! a hálátlan —
Nem ver belé, mint jóslám és kívántam.

Hogy be nem dőlt, tüzet rakék veszettül.
Én raktam, lángra fűtta azt a „szél“*)
Csak akkor ijedék meg entetemtül,
Mikor inogni kezdett a földél,
S a hitszegő szél könyörület nélkül
A szikrát rám is fűtta. „Jaj a czél
Tévesztve, *fenyegetik* már a *rendet!*“
Kiálték. „Oitsunk, bennéghet a nemzet!“

A tűz nem ég már — az építmény még áll,
Boszu s keserv bennem ölelkezik.
A mesterek közel állnak a czélnál,
S a viskó már palota lett, pedig
Pusztulnia *kell!* — Nemzet, elaléltál?
Most vagy soha! határozó perc ez itt.
Ne engedd azt, hogy én cserben maradjak,
Ki dolgozni nem — rontani tudok csak.

Add kölcsön szellemeidet, sötétség!
Elő Dobrzenszkyak, Mileticsék, —
Rontsuk le porrá, karjaink ledöntsék,
Mit gyűlölünk, mert mások építék.
Egyesüljünk! egyesít a gyűlölség.
Ne kérjük, *azon* túl mi lesz a vég?
Jövel chaosz! a füstölgő romon majd,
Czivódhatunk azon, hogy ki mit *ohajt?*

Az országos baloldali értekezlet.

(By ovr special stenograph.)

GHYCY KÁLMÁN. Tisztelt gyülekezet! Én megvalom, ezen értekezlet nincsen egészen nyemre, mivelhogy kettőt látok előre: egy az, hogy közös józan megállapodásra ugy sem fogunk jutni; más meg az, hogy ha jutnánk is, nem használna semmit sem. Mindazonáltal, ha már összehozott bennünket a bal csillagzatunk, kísértünk meg még egyszer a programmesinálást!

*) Talán szélbal!

S z e r k.

BÓNIS SÁMUEL. Tisztelt értekezlet! Az én vélekedésem az, hogy mindenekfelett házszabályokat kellene megállapítanunk; mert ha nincsenek házszabályok, akkor nem lesz min hajba kapnunk, s aligha nyílik alkalom netáni, a házszabályokra vonatkozó vitás kérdéseket eldöntenem.

CERNÁTONI. Tiltakozom azon insinuatió ellen, mintha házszabályok nélkül nem tudnánk hajba kapni. (*Heyleslés.*)

GHYCY KÁLMÁN. A dolgok így állván, t. i. ugy, hogy azon non putarem eset állt be, miszerint a közjogi ellenzék nem oszlott fel, jóllehet én komáromi beszédeemben inauguráltam s forma'isan megkezdtem légyen ezen feloszlást; ennél fogvást bocsánatot kérek a gyülekezet-től, hogy Komáromban megmondtam az igazat.

CERNÁTONI. Azt hiszem, a gyülekezet nevében jelenthetem ki, hogy ezuttal még nem fog Ghyczy Kálmán barátom és elvtársam feje betöretni igazmondásaért, s a bocsánat megadatik, feltéve, hogy hasonló ballépésektől, melyek a párt programjában nem foglaltatnak, óvakodni fog.

SZONTAGH PÁL (nógrádi.) Tisztelt gyülekezet! Térjünk napirendre! Napirenden azt hiszem, a balassa-gyarmathi választókerület van. Uraim, minden himezés és hámozás nélkül mondva, kutya van a kerületben! Abból pedig soha sem lesz szalonna! Uraim, ha önök csapra ütik Hegyalját, Badaacsonyt és Somlyót, ha Tisza vizét — nem a geszti Tiszáét. hanem a kanyargó, haldús, szöke Tisza vizét borrá változtatják, s Nógrádban ütik csapra, benne sülvé uszván a halak, még akkor sem vagyok bizonyos benne, hogy megválasztanak. Hanem ha választóimat mind kóterbe csukják, három napig sem enni, sem inni nem adnak nekik, aztán teritenek, s a terített asztalra mutatván, éhgyomorral megszavaztatják, akkor talántán megszállja a honfibu sziveiket, s nemes felbuzdulásukban felismervén a vérző haza sebeit, engem küldenek el doktornak a hongyülésre.

JÁMBOR PÁL. Ez mind igen épületes dolog, hanem napirenden a szabadkai választókerület van, és nem a balassagyarmathi. Uraim, hogy mily liberalis vagyok én pap létemre, mutatja az, hogy „törvénytelen vér“ marad utánam; „egy milliomos leányt“ adtam a hazának; a „Hazánk“ at én teszem rózsává, szolgáltatván hozzá töviseket; oh, az én érdemem legnagyobbika nem az, hogy sohsem beszélék az országgyűlésen. És mégis, most Törr István tür ellenem, akarom mondani Tür István tör ellenem! (Kérem ez tövises szójáték).

KEGLEVICH BÉLA gr. Igen elmés, hanem napirenden a monori választókerület van. Uraim, azért voltam-e én a mult farsangon pártvezér, hogy a monori választókerület elpártoljon? Azért irtam-e annyi cikik alá nevemet? Azért...

IVÁNKA IMRE. Lárifári! Nem erről van a szó. Napirenden a dunapataji választó kerület van —

NIKOLITS S. Uraim! Tartsunk sort! Napirenden az ó-becsei —

KÉT ISMERETLEN PORTENTUM (*egyszerre.*) A dunavecsei — (*egymástól megijednek, s hajba kapnak.*)

TISZA KÁLMÁN. Tisztelt gyülekezet! Jelentem ha-

zafias örömmel, hogy egész Biharvármegye úgy át meg át van praeparálva, hogy ember legyen az a jobboldali, a ki oda be meri tenni a lábát.

SOKAN. Oh boldog Bihar!

JÓKAI. Uraim, zsidó polgártársaim!

MIND. Nem vagyunk mi zsidók!

JÓKAI. Bocsanat, elfeledtem! Oh pedig bár lennének önök mind az én terézvárosi zsidópolgártársaim. Oh mily lélekemelő, ha valakinek vannak terézvárosi zsidó polgártársai! Oh énnekem fájdalom, csak siklói zsidó polgártársaim vannak, a kik igen kevesen vannak, és így nem sok hasznomra vannak. Oh terézvárosi zsidópolgártársaim!

MIND. Nem vagyunk zsidók.

JÓKAI. Oh igen; de bár lennének, még pedig terézvárosiak.

PATAY ESTÁN. Nem boldogultunk meg, a ki Jebuzeusa vagyon!

JÓKAI. Oh igen, de én boldogulnék akkor, különösen ha még szeretett terézvárosi zsidó polgártársaimmal együtt a gyöngytyukuczai testvérek is csatlakoznának Vértessy Arnoldhoz, a ki a mult nyáron megszökött tőlük. Uraim, egyesüljünk! Szent az egység, az egyenlőség, és a baloldali értelemben vett szabadság és demokratia nevében szent a békekesség! Egyesüljünk, fusionáljunk, az ég szerelmére fusionáljunk, különben semmire sem megyünk!

SOKAN. Nem kell fusió! Nem kell fusió!

MÁSOK. Fusió! Éljen a fusió! (*Nagy confusio támad, melyben Halász Bogyi kiveti hálóját.*)

NYÁRY PÁL. Uraim, én azt mondom, hogy a felsőbb egyszeregy tanulmányozása mellett az arithmetica superior alapján tisztán kitünik, miszerint Gladston fiatal korában, midőn Machiavelt tanulmányozta, azt akarta mondani, hogy „genus hominum imbecille.“ Vak csodálat volt, hogy előle Salustius elmondta; ennél fogva a fusiót csak úgy látom opportunusnak, vagyis fusio fusionis generis faeminini lévén — opportunának, ha a szélsőbal perreputtyostól, hittől és esküvel nyilván áttér az igazi lutheranus balközépi hitre. Dixi.

IRÁNYI D. Nem azért választottak meg engem a pécsi testvérek, és Jókait is nem azért buktatják meg, hogy orthodox kálvinista igaz szélső hitünket elhagyjuk. Még csak az kéne ahoz, hogy a „Magyar Ujság“ utolsó négy száz előfizetője is megugorjék. Ha Puky Niki halálos holtig oppositzió marad, úgy én halálos holtig, mig t. i. más választókerületem nem kerül, szélső oppositzió maradok, s fusiót csak úgy csinállok, ha mindnyájan áttértek a mi hitünkre, s kétértelmű lutheranusok helyett leszteek egyértelmű kálvinisták.

JÓKAI. Testvérek! Vegyetek jó példát rajtam. Ime én lutheranus is, meg kálvinista is vagyok az urban; szélsőbaloldalista és balközépisto egy személyben. A kettő mindig több, mint az egy; mig kétértelműek lehettek, ne legyetek egyértelműek csak abban, hogy kétértelműek, szélsőbaloldalisták és balközéplisták is legyetek egyszerre. Oh mennyei fusio, jöjjön el a te országod!

CSERNÁTONI. Ha akarjátok, hogy jó véleménynyel legyek rólatok, kövessétek a mester szavát. (*Nagy zürzavar, vita és országos lárma.*)

GHYCY KÁLMÁN. Uraim! Maradjon meg mindenki a hite mellett, és határozzuk el, hogy azonkívül is, minden hivet és nemhivet, és minden renegátot tárt karokkal fogadunk. Ne lépjen fel lehetőleg senki sem baloldali képviselő ellen, és rontsák ujságaink egymásnak lehetőleg a vásárt. Maradjunk a régiben, ugyis tudtam, hogy benne fogunk maradni; és ezzel vége az országos vásárnak, vége a kótyavetyének. Mehet minden ember a maga dolgára. (*Nagy éljenzés, nagy öröm és nagy áldomás.*)

Fusiói rigmusok.

Nagy a hideg, — maga után
Máris szörnyű nyomot hagyott,
Jobb-bal, bal-bal és középbal
Egy szép éjjel — összefagyott.

* * *

Nem lesztek már magatokban
Tiszai halászkok,
Tisza mellé gyűlnek mostan
Mind a — Madarászok.

Van der Mons brüsszeli bankár Rubelszkoy szt.-pétervári bankárhoz.

BRÜSZEL, jan. 18.

Tisztelt uram!

Nagy zavarban vagyok. Azok után itélve, miket a magyarországi kormány nál alkalmazott urakról olvastam a „Freie Presseben“ és az orosz „Invalidus“-ban: okosan véltem cselekedni, midőn a magyar közlekedési miniszteriumban alkalmazott államtitkárnak, az óbuda-ujszónyi vasútvonal concessiójának számomra való kieszközléseért 40,000 forintot ajánltam fel ajándékkép. Megütközésemre azonban az államtitkár — látszik, hogy civilizálatlan nemzethez tartozik, — utalványomat elküldé miniszterének, és az egész dologból bankházamra nézve fölötte kellemellen zajt csap, mely bosszúságomra az európai sajtóban is kezd viszhangozni.

Mint értesülve vagyok, ön nemcsak utalványokat, hanem jutalmazó rubeleket is küldött Magyarországra, a nélkül, hogy az adressatusok a szándékolt lekennyerezés ellen panaszkodtak volna.

Ügyféli bizalommal kérem tehát önt, sziveskedjék — vizsorszolgálatok fejében — megismertetni velem azon utat és módot, melylyen ön, megbizónak céljaihoz képest, Magyarországra intézett pénzküldeményei körül eljár.

Fogadja ön stb. VAN DER MONS M. P.

— Nagyon sokat „elv“-ez az a „Hazánk.“

— Nagy Napoleon azt mondta: „Mindenki azért küzd, a mije nincs.“

Álarczos bál a Tuileriákban.

(Fölötte eredeti tudósítás.)

PÁRIS, jan. 20.

Tegnap ment végbe a rég várt diplomatikus tánczestély, melyet mindenesetre az idény legérdekebb báljai közé kell sorolnunk. Az összes diplomatiái testület, s a legmagasb arisztokratia vettek részt benne. A háziasszony szerepét szokott szívéllyességgel a bájos és szeretetreméltó Napoleon vállalta magára, ki mint béke angyala volt álcázva, igen ügyesen intriguozott és általános tetszést aratott. Az európai hatalmasságok követei mind jelen voltak, és szakadatlanul tánczoltak — a háziasszony zenekara nótájára. A többi álarczosok is oly ügyesen tudták magukat maszkirozni, hogy senki sem ismert rájuk. A demaskírozás még éjfél után sem történt meg, de azt rebesgetik, hogy az angol követ kátrányhordónak volt öltözve, s diplomatiái kulimászával Szerbia és Románia követeit, kik mint báránybörbe öltözött farkasok jelentek meg, csunyául lepiszkolta; továbbá hitteles forrásból értesülünk, hogy egy kopasz Szatur-nusz, ki saját gyermekeit folyvást falta, nem volt más, mint maga Bismarck gróf, ki szakadatlanul apró német államokat ropogtatott bonbonok helyett. Feltűnést okozott egy Mahomed proféta is, kinek kétöles fehér szakálát valami muszka maszka folyvást tilóltá, mintha nyers kender volna. Rangabé görög követ egy „pas des absents“ című solotánczczal általános hahotákat gerjesztett, úgy, hogy ezt közkívánatra hét-szer kellett egymásután ismételnie. E közben egy kis szerencsétlenség is történt; ugyanis Rangabé ur, ki európai vadembernek volt vetkőzve, — nem levén costume-czulágra való pénze, — heves mozdulatainak közepette Mohamed proféta szakálát egy viaszgyertyával nagyon is megközelíté. mire a nevezett haj- vagyis szördisz görögtüzes lobbót vetvén, általános európai conflagratióval fenyegetett. A bájos háziasszony azonban, más viz épen kéznél nem lévén — a lángot egy trónbeszéddel rögtön nyakon öntötte, s így sikerült a tüzet Törökország szakálvidékére localizálni. — Éjfélkor a multság élénkítésére nagyszerű „tombola“ rendeztetett, mely az egész gyülekezetet a legdühösebb tombolásra készítette, úgy, hogy az első emeleti szomszéd már rendőrségért akart küldeni. E tombolás oka a nyeremények kiosztása volt, mely nagy zavart idézett elé, miután mindenki egyedül akart nyerni, s másnak orra elől mohón elkapkodta a konczot. A főnyeremény Oroszország „moralis támogatása“ volt, melyet a görög követ nyert meg, ki azt igen savanyu képpel azonnal át is vette, s azóta már a zálogházba is vitte, ámbár előre tudható vala, hogy arra „nem adnak semmit.“ Hasonló értékes tárgyak képezék a többi nyereményeket. Így az angol követ Franciaország „baráti érzelmeinek újbóli őszinte kifejezését“ rakta zsebre mint második főnyereményt, s a British Museumnak fogja ajándékozni, hogy ott spiritusban őrizzék. A háziasszony visszanyert egy fél-meszelyt a Mexikóban elvesztett francia gloire-ból;

azonban quid hoc ad tantam sitim? A fönn említett muszka uraság Nagy Péter czárnak már meglevő ismeretes testámentomához még azon ígéretet nyerte, hogy az európai diplomatia számára ki fogja eszközölni azon engedélyt, miszerint Nagy Pál debreczeni csizmadiamester halála után ennek testámentoma is szószerint közzétessék vele annak végrehajtói által. Az olasz követ nyeresége azon kilátás volt, miszerint Garibaldinak talán meg fog engedtetni valamikor a mindenütt feszlő olasz csizma újbóli megtalatása és kisubiczkolása. Végre főntisztelt Mahomed proféta és Bismarck gróf identicus jegyzékeket kaptak Török gyógyszerészhez Pesten, melyekben felszólittatik, hogy ama két urnak adjon el saját pénzüikért egy-egy skatulya hajnövesztő tannochinin-pomádét kopasz fejeik behajfűrtösítésének eszközlése végett. A bál még e tombola után is vigan folyt egész reggelig, midőn „Auszterlitz napja“ besütvén, a társaság végre a legjobb hangulatban elvált.

Fusionisták albumába.

„Solamen miseris socios habuisse balorum.“

ÁRVA MISKA NÓTÁJA.

Ezrivel terem a fán a
Meggy,
Árva lapom van nekem csak
Egy;
Jaj de mikor ez az egy is
Sok,
Előbb-utóbb odaveszni
Fog.

Furcsa isten-teremtése
Ő,
Sok hasábját tele tömni
Kő;
Szedő-gyerek kéziratot
Kér,
S nekem nincsen; kiapadt az
Ér.

Olyasmire is gondolék
Már:
Meggstüntetem, nem lesz érte
Kár; —
De most van a benefici-
Um,
Talán könyörül a publi-
Cum.

Folyvást félek, jaj már szörnyet
Hal;
Hát hiába lettem érte
Bal!
Pártolóra itt se, ott se
Lel,
Oly rossz, hogy a balpártnak se
Kell.

(BELÜGY.)

„Bolond Miska“ és „Borsszem Jankó.“

Már többször volt alkalmunk e rovatban azon érdekeinket vezetni a t. közönség elé, melyek lapunk sorsával függenek egybe, anélkül, hogy voltaképp a nyilvánosság elé tartoznának. De miután e magánügyekben egyedül a közönség lehet bíránk: bátorságot veszünk magunknak ez uttal is kikérni önöknek ítéletét.

A „Bolond Miska“ utóbbi számában a „Tök-szem Jankóval“ — ez elnevezéssel sajnálatos együgyűségünket ostromozza, — számlát nyújtat át a miniszterelnöknek, melyben a Madarász-féle jeles hazafiak megnyúzásaért, kerékbe töréseért, stb. eféle középkori inquisitionalis műtételekért extra honorariumot kér.

Ezek kétségenkívül igen csipős dolgok és nekünk nagyon fájnak, noha panaszosan kell kinyilatkoztatnunk, hogy ilyen kegyetlen viczeket még ellenségeinktől sem érdemeltünk meg.

A conto végén azonban van egy pont, melyben kártalanítást és pensiót kér „Jankó“ azon kilátásban lévő veszteségért, mely szerint lapom részvéthiány miatt nem sokára megszűnik.

Mon cher Tóth!

Ön kövekkel dobálózik, pedig üvegből van a háza teteje.

A mult év első hónapjaiban volt — t'en souviens-tu mon bébé? — midőn a mi pecsovicus tanyánkba járt el ön, alagérezni velünk. Anélkül, hogy lökéseinek kritikájába bocsátkoznám, bátran elmondhatom, hogy a „Bolond Miskában“ soha sem csinál ön olyan slágereket, mint a milyeneket ott azon a másik zöld lapon követett el.

Aztán con amore csibukoztunk, szellemdusan feketekávéztunk és irigység nélkül elmondtuk egymás lapjáról, hogy biz az rossz.

Egy szép délutánon — ugyanakkor volt, midőn egyik fényes beszédét hallgatta el ön az országgyűlésen, — szörnyen tamáskodott ön abban, hogy a „Borsszem Jankónak“ — már csak engedje meg apai hiúságunknak ez elnevezést, — sohasem lesz több 5—600 előfizetőjénél, az ön statistikája ennyi deákpárti élczconsumenst állapítván meg.

— Ne találgassuk, ne próbálgassuk, ne szekérozuk egymást, hanem fogadjunk! mondám én.

— Mire? kérdé ön.

— Arra, hogy újévkor a „Borsszem Jankónak“ ezerrel több előfizetője lesz, mint a „Bolond Miskának.“

— És mibe?

— Egy pezsgós vacsorába a Frohnernél, melylyel a jelenlévő compániát megvendégeli a vesztes.

— Áll a fogadás, mondá ön, és az ott nyomban ratificáltatván, a ratificatiók diplomatiailag ki is cseréltek.

Azóta sok víz folyt le az ön lyrájában és a „Bolond Miskában“, és én e fogadásról tökéletesen megfeledekzem, ha a mult héten arra elég könnyelműen nem figyelmeztet ön.

Hogy velünk együtt pezsgőzzék ön oly perczen,

midőn Deák Ferencz ellen candidatust állít fel a belvárosban, ezt ön sem fölünk nem kívánhatja, sem mi öntől nem kérjük, mert 40 szál negyedéves praenumerans elköltéséhez erősebben kifejlett kannibalizmus és több pezsgó szükséges a mi részünkről, mint a milyennel és mennyivel rendelkezhetünk.

Hanem segíthetünk a dolgon.

Ujév elmúlt. Vessük össze előfizetőink számát, válasszunk közösen bizalmi férfiakat, kik a „Bolond Miska“ és a „Borsszem Jankónak“ nemcsak főkönyveit, hanem a pesti főpostahivatalnál könyvezett pénzesleveleket és utalványokat is megvizsgálják; és arra az esetre, ha a „Borsszem Jankónak“ nemcsak több, de ezerrel több előfizetője nincs, mint a „Bolond Miskának“: 100 frtot tesztek le az irói segélyegylet pénztárába. Magától értetődik, hogy ellenkező esetben ön fizeti ez összeget a nevezett célra.

Mert elvégre is szebb dolognak tartom, hogy érdemes írók özvegyei és árvái élvezzék e pénzt, mint hogy szarvasgomba-pástétomra, pezsgóra és zalcstangli vastagságu regáliákra pazaroljuk azt.

Aztán az a jó eredménye is lesz e fogadás beváltásának, hogy elvégre kisül: kettőnk közt ki mondhatja el büszkébben, hogy egyedül csak a közönség subventiójából él.

Határozott válaszát várva, vagyok önnek loyális ellenfele

Pest, 1869-ki január 21.

CSICSERI BORS.

Skene levele Tiszához.

Tisztelt uram!

Neheztelnem kellene azon bizalmatlanságért, melyet önök legujabb tettének eltitkolása tanusít. Mi régi s ugy hittem, becsületes frigyársak voltunk s én az is kívánok maradni. Célunk: a Deákpárt s a kiegyezés bukása, ugyanaz. Ime! most mégis fusióra lépnek Madarászsal és Macelláriuval, Patay és Miletics meg Dobrzanszky urakkal, s teszik azt anélkül, hogy minket — lajthántuli szövetségeseiket, — e lépésükről eleve értesítenének. Múltán neheztelnénk, ha e tettük helyeslésünkkel nem találkoznék, ha önök ez új szövetség által a mi célunkat is elé nem mozdítanák. Mi fölötté tiszteltük Miletics és Dobrzanszky urakat s nagyon sajnáltuk, hogy épen Ön, Tisza ur, annyiszor megtámadta volt őket. De most békét kötött egykori ellenfeleivel s barátja lett egykori elleneinek. S e megtérése mélyen megindít mindnyájunkat. Fogadja örök hálámat. Csak előre ez uton, az eredmény el nem maradhat.

Bécs, 1869. évi jan. 19-én.

Igaz hive

SKENE m. p.

U. i. Schmerling barátom szívből tiszteli s öleli. — Főleg Jókait, ki az egyességet létrehozta. Az aranyos Jókai! Megcsókolnám.

Demokrata látogatás.

(Tény.)

DEMOKRATA. Szent honfi! Vértanu! Eljöttem hozzád, hogy kifejezzem előtted nagykeblű fájdalomainkat a haza bukásán. Még jöni fog, még jöni kell . . .

BÖSZÖRMÉNYI. Jól van, jól. Köszönöm barátom hazafias részvétét. Isten áldja meg!

BÖSZÖRMÉNYI. És aztán mondja még valaki, hogy nem győzünk, hogy ügyünk kétes, hogy a jövő nem fogja meghozni számunkra a . . . tyhű, veszett teremtetete! A gazember ellopta az órámat!

Romanzero debardero.

I.

Midőn megpillantottalak,
Te bájos férfihölgyalak,
Te nadrágos nadrágtalan,
Csak néztelek minduntalan.

Midőn még meg is bódítál,
S szelid kankánra lóditál,
Szemem kerekded tüköry
Félték, hogy lábad bétóri.

S midőn limonádét ivál
Fischer édes korlátinál,
Meghökkene, megrettene
Pugvillárisom feke.

Hát még mikor a kelnerék
Hatvan karajzárt kértének
Egy fagyaltért — borzasztó tény! —
Lehültél te, elhültem én.

II.

Egek, mily étvágy! még ilyet
Nem láttatok talán
Tiszán, Dunán, Lajtán tul és
Túl operenczián.

Gyomrában immár eltűnék
Egy fél tuczat narancs,
Három palaczk borocsk és
Négy itcze czitrompans.

A stiblik járták azután,
S ómlott a barna sör,
S ha késett folyvást ömleni,
Mindjárt kész volt a pör.

Következők ezek után
Két szarvaládi pár,
S ezek nyomán legott néhány
Kotlett, pulár, kavjár.

Elültöltő pampuska is
Gurult sok lefelé,
Vanilja-, málna- és szeder-
Fagyalt csak dőlt belé.

Czukorrá gyártott négy vagy öt
Hold árpát megevett,
Sótétlő medvék czukrait
S katáros czeltliket.

S uram bocsá', elvégre még
Sompányert szürcsöle,
— Bár nem Napoleon grand vin
Volt, csak hamis „Hölle“ . . .

Már minden percben gondolám :
No mostan megszakad. —
De biz ő „szakadatlanul“
Költé forintimat.

* * *

S gyomrában el nem pattana
Egy túlfeszített húr . . .
Egekre! borzasztót bír el
Egy ily debarde . . . ur!

